

Uit de media

Oswin Schneeweisz werpt een persoonlijke blik op actuele onderwerpen uit de wereld van radio, krant, televisie en internet.

Foto Erik van Til

KOMKOMMERTIJD

Een aanslagje hier, een bommetje daar: de komkommertijd is niet meer wat het was. Ooit publiceerden de kranten in de zomermaanden 'klein nieuws' omdat er verder toch niets gebeurde. Onder die categorie schaarde ik het bericht over de nieuwe Pokémon-rage in eerste instantie ook. 'Typisch komkommernieuws', dacht ik toen ik de krant opensloeg op mijn vakantieadres in Oostenrijk. 'Pokémon GO veroverd de wereld', kopte het bericht. Maar dat hier toch meer aan de hand was bleek al spoedig toen mijn zoon Iskander (14) een ijselijke kreet slaakte en riep: 'Daar, daar achter die boom zit 'ie.'

Ik keek om, maar zag niets anders dan een paar bejaarde toeristen die genoten van het uitzicht over de Bodensee. 'Waar heb je het over?', vroeg ik mijn zoon. 'Een Bulbasaur, daar onder de boom zit een Bulbasaur', antwoordde hij opgewonden. Toen pas viel bij mij het spreekwoordelijke kwartje. Ook hij had Pokémon GO op zijn Iphone gedownload en stond nu oog in oog met een heuse Bulbasaur. Volgens Wikipedia is dat een kikkerachtige Pokémon die op level 16 evolueert naar een Ivysaur (een zogenaamde gif-dino) en op Level 32 naar een Venusaur (een zaad-Pokémon die weer fungeert als energiebron bij het evolutieproces van de Bulbasaur).

Voor mij is het abacadabra, maar ik maak dan ook overduidelijk (nog) geen deel uit van Iskanders *augmented reality*. Met dat begrip beschrijven we de mengvorm van digitale en reële werkelijkheid. Voor de digibeten onder ons. Via de camera van je smartphone worden de Pokémonbeestjes op

foto's van de echte wereld geplaatst. Er kan dus zomaar een Pokémon in je bed zitten, op je kansel of in het jachtveld. Wie in die werkelijke onwerkelijkheid of onwerkelijke werkelijkheid een dier vangt krijgt punten. Het spel werd binnen een paar weken tijd 75 miljoen keer gedownload, wat voor bizarre taferelen zorgde. Een kind in Flevoland was urenlang zoek tijdens een Pokémon-jacht, een Pokémonjager botste recent op een politieauto, de eerste ongevallen van spelers die zonder op of omkijken gevaarlijke wegen en kruispunten oversteken zijn een feit en je vindt die beesten op de gekste plekken: in politiebureaus, kerken, urinoirs. Hun habitat in het schemergebied tussen werkelijkheid en fictie is grenzeloos.

De media laven zich gretig aan de Pokémon-gekte. Niet vanuit komkommertijd-armoe, maar het biedt een welkome afwisseling voor de deprimerende krankzinnigheid van de dagelijkse realiteit. Toch heb ik nog nergens een afdoende verklaring gelezen voor de wereldwijde hype. Wat doet dit spel met mensen dat het zo succesvol is? Ik weet het wel. Ik ben namelijk jager. En u weet het waarschijnlijk ook, want u bent ook jager. Pokémon GO raakt een oerinstinct van de menselijke soort. Iedereen die nu nog durft te beweren dat een paar eeuwen van verlichting en 'voortschrijdende beschaving' ons heeft geleerd om onze oerdriften te beheersen wordt door de Bulbasauers, de Charmanders (een soort hagedis) en de Beedrills (een gifbij) resoluut in het ongelijk gesteld. Pokémon GO heeft de jager in ons wakker gemaakt.